

MARK GREANEY

**THE
GRAY
MAN**

ASASINUL DIN UMBRĂ

VOLUMUL 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

O explozie de lumină îi atrase atenția șoferului plin de sânge din Land Rover. Deși ochelarii de soare îl protejau de razele fierbinți, el încercă disperat să identifice aparatul în flăcări care acum se îndrepta spre pământ ca o coadă de cometă.

Era un elicopter Army Chinook enorm și, oricât de îngrozitoare era situația celor aflați la bord, șoferul Land Roverului răsuflă ușurat. Cei care trebuiau să-l scoată pe el din zonă foloseau un aparat rusesc KA-32T, cu echipaj format din mercenari polonezi, care venea dinspre granița cu Turcia. Deși îi părea rău de elicopterul Chinook, mai bine că nu se prăbușise cel rusesc.

Urmări răsucirile necontrolate ale aparatului care se prăbușea, pe când cerul se întuneca din cauza fumului degajat de combustibilul în flăcări.

Viră spre dreapta și accelerează spre est. Șoferul plin de sânge voia să se îndepărteze cât mai repede cu putință. Oricât de mult și-ar fi dorit să-i ajute pe americanii aflați la bordul elicopterului, știa că soarta lor era pecetluită.

Pe deasupra, avea propriile probleme. De mai bine de cinci ore gonea peste câmpiile din vestul Irakului, fugind de afacerile murdare în care fusese implicat, și acum se afla la mai puțin de douăzeci de minute de punctul de extragere. Un elicopter prăbușit însemna că în câteva minute locul avea să fie împânzit de o mulțime de soldați înarmați care aveau să lase în urmă multe cadavre și să tragă rafale în aer ca niște idioți.

Era o petrecere de care șoferul plin de sânge s-ar fi lipsit bucuros.

Elicopterul se prăbuși undeva în stânga și dispăru în spatele unei culmi din depărtare.

Privirea șoferului se îndreptă către drum. „Nu-i problema mea”, își spuse. Nu fusese instruit să pornească în căutări și să salveze oameni, nici să acorde primul ajutor și, cu siguranță, nu fusese instruit să negocieze salvarea ostaticilor.

Fusese învățat săucidă. Făcuse asta în Siria, iar acum era momentul să părăsească zona.

Pe măsură ce Roverul accelera, croindu-și drum prin praf cu peste o sută de kilometri la oră, șoferul începu un dialog cu el însuși. O voce interioară îi spunea să se întoarcă, să meargă la locul unde se prăbușise elicopterul și să caute supraviețuitori. O altă voce era mai pragmatică: „Mișcă-te, Gentry, pur și simplu, mișcă-te! Tipii ăia sunt terminați și nu mai poți face absolut nimic pentru ei.”

Cuvintele erau pline de bun-simț, dar dialogul interior nu încetă.

UNU

Primii bărbați înarmați ajunși la elicopterul prăbușit nu făceau parte din al-Qaida și nu aveau nicio legătură cu doborârea aparatului. Erau patru localnici tineri cu niște puști Kalașnikov vechi, cu patul din lemn, care se apropiaseră de locul impactului, unde se formase un blocaj. Se strecurară prin mulțimea de spectatori – proprietari de magazine și puștani care se chirciseră la pământ când se prăbușise elicopterul, dar și șoferi de taxi care fuseseră nevoiți să iasă de pe drum ca să evite impactul. Tinerii înarmați se apropiară precauți, însă fără niciun fel de tactică. O pocnitură puternică dinspre focul mistuitor, produsă de un pistol care se topea din cauza căldurii, îi făcu să se culce la pământ. După o clipă de ezitare, cei patru ridicară din nou capetele, apoi își îndreptară armele spre aparatul în flăcări și începură să tragă în mașinărie.

Din epava elicopterului se târî afară un bărbat îmbrăcat în uniformă militară americană. Rafalele se abătură asupra lui. Chinul soldatului încetă imediat ce primul glonț îl nimeri în spate.

Simțindu-se eroi și cuprinși de adrenalină după ce uciseseră un bărbat în fața mulțimii de civili care strigau, băieții se apropiară mai mult de elicopter. Își încărcară din nou armele, hotărâți să tragă asupra trupurilor arse din carlingă. Până să apuce să deschidă focul însă, apărură trei camioane. În două dintre ele erau mercenari arabi înarmați.

Gruparea al-Qaida.

Puștii se îndepărtară cu grijă de elicopter, retrăgându-se printre civili și ridicându-i osanale lui Allah, în timp ce bărbații mascați înconjurară aparatul prăbușit.

Trupurile sfârtecate a doi soldați căzură în spatele elicopterului. Acestea fură primele imagini de la fața locului captate de cei trei membri ai echipei de filmare Al Jazeera, aflați în cea de-a treia camionetă.

La mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare, Gentry ieși de pe drum și intră în albia secată a unui râu, forțând Roverul să înainteze prin iarba înaltă, arsă de soare. Coborî din mașină și se repezi spre portbagaj, de unde scoase un rucsac pe care și-l puse în spate și o geantă maronie, destul de mare.

Observă sângele uscat de pe hainele largi abia când se depărtă de mașină. Nu era al lui, dar nici nu era vreun mister de unde provenea.

Știa al cui era.

Treizeci de secunde mai târziu, urcă malul albiei și se târî cât putu de repede, împingând echipamentul în fața lui. După ce se asigură că se face nevăzut printre trestii, scoase un binoclu și îl duse la ochi ca să vadă tromba de fum negru care se ridica în depărtare.

Mușchii maxilarului i se încordară.

Elicopterul Chinook căzuse pe o stradă din orașul Ba'aj, iar în jurul resturilor se adunase deja o mulțime de oameni. Binoclul nu era suficient de puternic ca să poată observa detalii, așa că Gentry se rostogoli pe o parte și deschise geanta maronie.

Scoase un Barrett M107 – o pușcă de calibrul 50, care trăgea cu proiectilele cât o jumătate de sticlă de bere, pe o distanță cât nouă terenuri de fotbal, într-o secundă.

Gentry nu încarcă arma, dar o îndreaptă spre locul prăbușirii și se folosi de luneta puternică. Prin ea putu să zărească flăcările, camionetele, pe civilii neînarmați și pe cei care purtau arme.

Unii dintre ei, nemascați, erau bătaușii din cartier. Alții purtau măști negre sau aveau fețele acoperite cu *keffiyeh*¹: membri al-Qaida. Nenorociți de mercenari, veniți să-i ucidă pe soldații americani și pe colaboratorii lor și să profite de instabilitatea din zonă.

În clipa următoare, zări o sclipire metalică: o sabie se înfipse într-un trup aflat la pământ. Gentry nu putu să-și dea seama, nici măcar prin lentila puternică, dacă bărbatul trăia sau era deja mort când fusese sfâșiat.

Maxilarul i se încordă din nou. Nu era și nu fusese vreodată soldat, dar era american. Deși nu era responsabil pentru ceea ce se întâmpla și nici nu avea legături cu armata, văzuse deseori la televizor carnagii asemănătoare cu cel de acum. Îl îngrețoșau și-l înfuriau până la limita stăpânirii de sine.

Bărbații din jurul elicopterului începură să se unduiască în sincron. Prin valul de fierbințeală care ieșea din pământul uscat dintre ascunzătoarea lui și locul prăbușirii, Gentry avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea

1 Eșarfă pătrată pe care o poartă bărbații arabi pe cap, fixată cu un șnur gros numit *igal* (n. tr.).

seama ce se întâmpla. Curând recunosc izbucnirea de bucurie a călăilor adunați în jurul elicopterului prăbușit.

Nenorociții dansau în jurul cadavrelor!

Bărbatul ridică degetul de pe piedica armei și îl plimbă pe trăgaciul neted. Raza laser îi indică distanța, iar mișcărilor câtorva corturi din pânză aflate între el și locul petrecerii îi arătară din ce direcție bătea vântul.

Avea destulă minte ca să nu folosească pușca. Dacă încărcă arma și apăsa pe trăgaci, ar fi ucis într-adevăr câteva capete seci, dar imediat s-ar fi aflat în zonă de existența unui lunetist și orice tânăr cu armă și telefon mobil ar fi fost pe urmele lui, înainte să poată ajunge la locul de extragere. Misiunea ar fi fost anulată, iar el ar fi fost obligat să se descurce singur.

Nu, își spusese. Poate că ar fi fost corect să-și războvească conașionalii, dar ar fi stârnit o furtună pe care nu era pregătit s-o înfrunte.

Gentry nu era un amator. Era un asasin plătit – un mercenar care acționa în baza unui contract. Ar fi putut doborî cel puțin șase dintre nenorociții aceia la fel de repede cum și-ar fi legat șireturile, însă știa că nu merita.

Scuipă nisipul din gură și puse arma înapoi în geantă.

Echipa de filmare de la televiziunea Al Jazeera trecuse ilegal granița din Siria cu o săptămână înainte, cu singurul scop de a relata o victorie al-Qaida în nordul Irakului. Cameramanul, tehnicianul de sunet și reporterul-producător urmaseră traseul al-Qaida, dormiseră în case sigure ale grupării alături de cu membrii acesteia și filmaseră lansarea rachetei, impactul cu elicopterul și mingea de foc rezultată în urma coliziunii.

Acum înregistrau decapitarea rituală a unui soldat american deja mort, un bărbat de vârstă mijlocie cu un ecuson pe care scria de mână „Phillips – Garda Națională Mississippi”. Niciunul dintre membrii echipei de filmare nu vorbea engleza, dar erau de acord cu faptul că surprinseseră în mod clar distrugerea unui comando de elită al CIA.

Obișnuita laudă a lui Allah începuse cu dansul luptătorilor, care își descărcau armele în aer. Deși acolo erau doar șaisprezece membri al-Qaida, mai mult de treizeci de oameni înarmați stăteau aliniați în fața monstrului din metal prăbușit în stradă. Cameramanul fixă imaginea pe un *moqtar*² care dansa în centrul festivității. Încadrându-l perfect în fața resturilor aparatului de zbor, filmă unduirea *dishdashi*³ albe care contrasta magnific pe fundalul fumului negru și gros. *Moqtarul* sărea într-un picior pe trupul americanului decapitat, fluturând în mâna dreaptă un iatagan plin de sânge.

Imaginea făcea toți banii. Cameramanul zâmbi, dar făcu tot posibilul să rămână profesionist și să nu înceapă să danseze și el în scena de celebrare a măreției lui Allah, la care el și camera erau acum martori.

Căpetenia strigă în cor cu ceilalți „Allahu Akbar!”⁴. Țopăi de fericire împreună cu ceilalți mascați, iar chipul acoperit de o barbă deasă se luminează, dezvelindu-i dinții într-un rânjat atunci când privi către cadavrul ars și plin de sânge al americanului care zăcea în stradă, la picioarele lui.

Echipa de filmare Al Jazeera strigă cu aceeași euforie și cameramanul reuși să înregistreze fără să-i

2 Căpetenia unei administrații locale (n. tr.).

3 Robă lungă, cu mâneci lungi, purtată de bărbații din Peninsula Arabică (n. tr.).

4 „Allah e mare!” (n. tr.).

tremure mâinile. Era un profesionist: subiectul rămăsese în centrul imaginii, iar camera nu tremură nicio clipă.

Asta până în clipa în care capul *moqtarului* căzu într-o parte, explodând ca un bob de strugure strivit și împrăștiind violent sânge și bucăți de os în toate direcțiile.

Abia atunci tremură camera.

Gentry nu se putuse abține.

Trase foc după foc în bărbații înarmați din mulțime și în tot acest timp se blestemă cu voce tare pentru lipsa de disciplină din cauza căreia pierdea timp și arunca pe fereastră toată operațiunea. Nu că și-ar fi auzit blestemele. Chiar și cu urechile protejate de dopuri, arma bubuia asurzitor când lansa uriașele proiectile spre țintă unul după altul, iar reculul puștii proptite pe trepied îi azvârlea nisip și resturi din jur în față și pe brațe.

Analiză situația atunci când luă o pauză ca să vâre un nou încărcător uriaș în pușcă. Conform manualelor de spionaj, fusese cea mai proastă mișcare posibilă, strigându-le, practic, insurgenților din jurul lui că dușmanul lor de moarte se afla aici, în mijlocul lor.

Dar al naibii să fie dacă nu considerase că era cel mai bun lucru pe care-l făcuse. Așeză din nou patul armei în locașul din umăr, care pulsa deja de durere din cauza reculului, fixă ținta spre locul unde se prăbușise elicopterul și își continuă răzbunarea. Prin luneta puternică văzu bucăți de trup răsucindu-se în aer atunci când alt glonț uriaș ajunsese în trunchiul unuia dintre bărbații mascați.

Era doar răzbunare, nimic mai mult. Gentry știa că, în afara faptului că făcuse câțiva pui de cățea bucăți, gestul îi schimbase un pic planurile. Continuă să tragă în criminalii care acum se împrăștiau derutați, dar în sinea

lui își făcea deja griji pentru viitorul apropiat. Nici măcar nu avea să mai încerce să ajungă în zona de aterizare. În momentul acela, alt elicopter ar fi fost o țintă perfectă pentru furioșii supraviețuitori din gruparea al-Qaida, iar el nu putea ignora asta. Nu; avea să se dea la fund: să găsească un canal de scurgere sau o vale mică unde avea să se acopere cu praf și resturi și să zacă toată ziua în arșiță, ignorând foamea, pișcăturile insectelor sau nevoia de a urina.

Avea să fie nasol.

Cu toate astea, își spuse în timp ce vâra al treilea și ultimul încărcător în pușca fumegândă, decizia proastă pe care o luase avea și beneficii. O jumătate de duzină de rahați morți rămân totuși o jumătate de duzină de rahați morți.